

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a city at night. The man is wearing a dark suit and a patterned tie, and the woman is wearing a red dress. They are standing in front of a fountain and a building.

Melanie Milburneová
Italova
podmínka

MELANIE MILBURNEOVÁ

ITALOVA PODMÍNKA

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

znáte to... známe to všichni. Člověk si něco naplánuje, a... Slyšel jsem kdysi takový aforismus: Plán je anekdota, která boha vždy spolehlivě rozesměje! Jak často všechno končí úplně jinak!

Velké plány mají i hrdinové knížek, které jsem pro Vás v edicích Sladký život a Sladký život Duo připravil na tento měsíc. Dost často se jejich plány týkají pomsty. A protože – to je další aforismus – pomsta nejlépe chutná studená, plánují ji celé dlouhé roky..., aby když na ni dojde, zakopli, a nakonec se vlastně vůbec nepomstili!

Tak doufám, že už se těšíte na to, jak skončila pomsta sester Issy (minulý měsíc v příběhu S nepřitelem k oltáři) a Amelie (Neodolatelné doteky), jak dopadne Lysiasova pomsta, k níž potřebuje pomoc ušmudlaného „kluka“ Ala (Mstitelka k vašim službám!), jak to skončí s podmínkou, kterou dá Angelo své manželce Natalii, která ho před pěti roky opustila, a teď potřebuje jeho pomoc (Italova podmínka)...

Takže na všechny plány, které naštěstí nevyjdou!

... s láskou

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

ITALOVA PODMÍNKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Surrendering All But Her Heart

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2012 by Melanie Milburne

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Italova podmínka: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-975-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-976-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-977-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Musíš s ním promluvit.“

Natalie slyšela zoufalý a žadonivý hlas matky, i když mačkala tlačítko výtahu, který ji měl vynést do honosné londýnské kanceláře Angela Bellandiniho. Její slova jí v hlavě duněla stejně naléhavě a monotónně jako pražce pod koly rychlíku, který ji z Edinburghu dovezl do Londýna. *Musíš-s-ním-promluvit, musíš-s-ním-promluvit, musíš-s-ním-promluvit...*

Od chvíle, kdy se s Angelem naposledy viděla, už uběhlo více než pět let. Neznamenal to však, že by nevěděla, jak ty roky žil. Jeho tvář se na ni občas zadívala z přední stránky nějakého bulvárního plátku a v internetových diskusích se často probíral jeho ohromný majetek, ze kterého, což mu musela připsat k dobru, byla jen polovina zděděná. Na ní teď bylo, aby s ním projednala věc, se kterou by raději neměla nic společného, totiž potíže, do nichž se kvůli nepředvídatelnému a nezvladatelnému chování dostal její mladší bratr.

Když vstupovala do prosklené kabiny výtahu, ucítila, jak se jí po zádech plíží chlad. Sáhla po knoflíku a postřehla, že se jí při tom chvěje ruka.

Nevěděla, jestli s ní Angelo bude chtít mluvit. Po tom, jak narychlo jej před pěti lety opustila, se dalo

celkem rozumně předpokládat, že ji teď nenávidí stejně vášnivě, jako ji tehdy miloval. Když vystupovala z výtahu a vydávala se k recepci před jeho kanceláří, cítila jak se jí obavami svírají útroby.

„Obávám se, že *signore* Bellandini je momentálně nedostupný,“ oznámila jí recepční vznešeným a tak úsečným tónem, že to hraničilo s pohrdáním. „Přála byste si dohodnout schůzku na někdy jindy?“

Natalie sklouzla pohledem po jejích modrých očích, rovných blond vlasech a postavě jako ze žurnálu a ucítila, jak se právě v její duši rozplývají i poslední zbytky sebevědomí, s nímž se sem vydala. Ve výtahu si sice pečlivě nanesla na rty lesk a pokusila se upravit nenápadné hnědavé vlasy, ale s dokonalou elegancí profesionálně nablýskané recepční se nemohla měřit. Bolestně si také uvědomila, že její šatstvo působí, jako by ho právě vytáhla z pračky, a že má tvář zašedlou obavami a nevyspáním. Pod očima se jí nadělaly temné kruhy, stejně jako vždy, když se jí zmocnily obavy.

Narovnala se v ramenou a sebrala v sobě poslední zbytky odvahy. Byla pevně rozhodnutá s Anjelem promluvit, i kdyby na něj musela v recepci čekat celý den. „Povězte panu Bellandinimu, že budu v Londýně jen následujících čtyřiaadvacet hodin.“ Podala recepční svoji navštívenku a kartičku s adresou hotelu, ve kterém se ubytovala. „Může mi zavolat na mobil nebo do hotelu.“

Recepční sklouzla pohledem po navštívenkách a v jejích očích se poprvé objevil alespoň náznak zájmu. „Vy jste Natalie Armitageová? Majitelka společnosti Armitage Interiors?“

„No... ano,“ souhlasila ostražitě Natalie.

Recepční se poprvé usmála. „Mám od vás pár ručníků a povlečení. Vaše jarní kolekce se mi ohromně

líbila. Kvůli mně si teď kupují vaše zboží všechny moje známé. Je tak svěží a ženské... a originální.“

Natalie se zdvořile pousmála. „Děkuju.“

Recepční se konečně chopila domácího telefonu. „*Signore* Bellandini? Přišla za vámi slečna Armitageová. Chcete, abych vám ji poslala do kanceláře, než přijde další klient, nebo s ní mám raději dohodnout nějaký jiný termín?“

Natalie ucítila, jak se jí svírá srdce. Nedovedla odhadnout, jak se k ní bude Angelo chovat. Bude překvapený, znechucený, rozzlobený...?

„*Ne*,“ ozval se ze sluchátka jeho hluboký hlas, hebký jako samet, dráždivý jako hedvábí. „*Sejdu se s ní hned teď*.“

Recepční ji doprovodila dlouhou, přepychově zařízenou chodbou ke dveřím, na nichž byla mosazná tabulka s Angelovým jménem. „Máte ohromné štěstí,“ prohodila k ní po cestě spikleneckým tónem. „Obvykle návštěvy bez ohlášení nepřijímá. Většina lidí musí na schůzku čekat i několik týdnů.“

Natalie se jen chabě pousmála a prošla dveřmi, které jí recepční otevřela. Její pohled okamžitě upoutala postava usazená za obřím mahagonovým stolem, od kterého ji dělil drahý koberec velikosti fotbalového hřiště. Uslyšela, jak jí za zády klaply dveře. Připadala si jako vězeň, za nímž se právě zavřely mříže cely.

Sevřelo se jí hrdlo. Zkusila ho uvolnit polknutím, ale nepomohlo to – stále si připadala, jako by se jí kolem krku stahovala smyčka.

Angelo vypadal stejně přitažlivě, jak si ho pamatovala. V jeho tváři sice přibýlo pár vrásek, ale havraní vlasy měl i dnes o něco delší, než by se dalo očekávat u obchodníka s nemovitostmi. Neústupná brada působila stejně bojovně, jako když ho spatřila poprvé.

Uvědomila si náhle, že nedovede ani přibližně

odhadnout, jakou má Angelo náladu. Vstal od stolu a vyšel jí vstříc. Nebyla si jistá, jestli to je zdvořilé gesto, nebo jestli ji chce zastrašit. Byl tak vysoký, že k němu musela zvednout pohled, přestože měla boty na vysokém podpatku. Podvědomě si špičkou jazyka navlhčila rty a snažila se zůstat klidná.

„Díky, žes mě přijal bez ohlášení,“ prohlásila a doufala, že se jí při tom nechvěje hlas. „Dovedu si představit, jak málo máš času. Dlouho tě nezdržím.“

Probodl ji dlouhým chladným pohledem a stiskl tlačítko na domácím telefonu. „Fiono, odložte všechny schůzky, které jsem měl domluvené na následující hodinu, a nepřepojujte mi sem žádné hovory. Nepřeju si, aby mě teď někdo rušil.“

Natalie překvapeně zamrkala. „Poslyš, opravdu není potřeba, abys kvůli mně...“

„Je,“ odsekl stroze. „To, co tvůj bratr provedl v mém římském hotelu, je trestný čin.“

„Ano,“ přikývla a ztěžka polkla. „Jenže on teď prochází nesnadným obdobím a já...“

Ironicky svařtil obočí. „Co to přesně znamená, *nesnadné období*? Tatínek mu sebral porsche? Nebo snížil kapesné na pouhý dvojnásobek průměrné mzdy?“

Sevřela rty a pokusila se ovládnout zuřivost, která se jí po jeho slovech zmocnila. Nechtěla uvěřit, že se Angelo tak okatě vysmívá starostem, které si dělá o svého bratra. Lachlan se poslední dobou choval, jako by chtěl sám sebe zničit. Natalie nedovedla před lety zachránit svého prvního bratra Liama a nechtěla dopustit, aby se totéž opakovalo i s Lachlanem. „Vždyť je ještě dítě,“ spustila. „Zrovna skončil školu a...“

„Je mu osmnáct,“ procedil Angelo sevřenými rty. „Je už dost starý na to, aby mohl jít k volbám a podle

mě tedy i na to, aby čelil následkům svých činů. On a jeho opilí přátelé napáchali v jednom z mých nejdražších hotelů škody za asi sto tisíc liber.“

Sevřel se jí žaludek a pokusila se odhadnout, jestli Angelo nepřehání. Podle toho, jak jí Lachlanovu výtržnost vylíčila matka, si představovala spíše účet za vyčištění koberců a pár kusů poničeného nábytku, nanejvýš snad ještě za vymalování. „Jsem ochotná ti ty škody nahradit, ale než dám z ruky peníze, chci se sama přesvědčit, jak jsou rozsáhlé,“ prohlásila a bojovně vysunula bradu.

Probodl ji vyzývacím pohledem. „Aha, takže ty jsi ochotná zaplatit za to *osobně*?“

Ucítila, jak se jí svírá žaludek nejasnou předtuchou, ale nakonec jeho pohledu přece jen dovedla odolat. „V rámci rozumných mezí,“ pronesla důstojně.

Pousmál se a jeho oči trochu změkly. „Nemáš nejmenší představu o tom, do čeho se hrneš. Máš vůbec ponětí o tom, čeho je tvůj bratr schopný po noci proflámované s partou stejně opilých přátel?“

Jistou představu měla. Bratrovo chování jí posledního půl roku nedávalo spát. Věděla, proč se tak Lachlan chová, nevěděla ale, jak ho zastavit. Od malička se musel vyrovnávat s rolí náhradního dítěte, rodiče v něm viděli převtělení Liama, svého prvního syna. Přenesli na něj všechna očekávání, která jim měl splnit Liam. V posledním půlroce začínal Lachlan jejich tlaku vzdorovat a Natalie se děsila dne, kdy zajde příliš daleko. Se smrtí jednoho bratra se už vyrovnat musela a nechtěla totéž prožívat podruhé.

„Jak si vůbec můžeš být jistý, že má ty škody na svědomí právě Lachlan?“ optala se podezíravě. „Co když za to může některý z jeho přátel?“

Probodl ji pohledem ostrým jako břitva. „Pokoj byl rezervovaný na jeho jméno,“ prohlásil. „Platilo se

za něj jeho kartou. Z právního hlediska za vše zodpovídá on, i kdyby nakrásně jen pomačkal polštář.“

Natalie si dovedla představit, že v hotelu nešlo jen o pár polštářů. Jednou už Lachlana opilého viděla. Nebyl z těch, kdo po několika sklenkách usnou nebo začnou bavit všechny kolem sebe. Pokud to s pitím přehnal, zmocňoval se ho hněv, který byl stejně náhlý jako nezvladatelný. Děsivé bylo i to, že když Lachlan vystřízlivěl, jen málokdy se dovedl upamatovat, co vlastně prováděl. Zatím se vždy povedlo jeho výtržnosti urovnat několika telefonáty jejího mocného otce, teď se ale Lachlan dostal do rukou italské policie, na niž neměl otec žádný vliv. Právě to byl důvod, proč se musela osobně vydat za Angelem.

Otevřela kabelku a s povzdechem z ní vytáhla šekovou knížku. „Tak dobře,“ vydechla. Zatímco pátrala po peru, prohlásila: „Budu ti věřit a zaplatím ti všechny škody.“

Angelo se ironicky zasmál. „To si myslíš, že jednoduše načmáráš svůj podpis na šek a já na celou věc zapomenu?“

Ztěžka polkla a zadoufala, že si toho Angelo nevšiml. „O co ti jde? Chceš víc než sto tisíc liber?“

Probodl ji podmrčeným pohledem, ze kterého jí naskočila husí kůže. Mlčel. Slova by ostatně byla zbytečná, dovedla si jeho výhrůžný pohled vyložit i bez nich. Domyslela si, že se mu vůbec nejedná o peníze. Už ve chvíli, kdy překročila práh jeho kanceláře, pochopila, že mu jde jen o ni.

„Ber, nebo nech být,“ vyhrkla a pohodila šek na jeho psací stůl.

Okatě ho roztrhal. Kousky papíru shrnul ze stolu a vysypal do koše, celou dobu z ní ani na okamžik nespustil pichlavý pohled. „Jen co odtud odejdeš, zavolám do Říma a oznámím policii, že si přejí podat

žalobu,“ pronesl pomalu. „Tvůj bratr půjde do vězení, o to se osobně postarám.“

Ucítila, jak jí v hrudi divoce buší srdce. Nedovedla si představit, jak dlouho by její bratr dovedl přežít v cizím vězení, uprostřed vrahů a zlodějů. Jak dlouho by trvalo, než se jeho případ dostane před soud? Věděla, že to, co Lachlan spáchal, nebylo správné, ale připadalo jí, že spíše než vězení potřebuje pomoc.

„Proč to děláš?“ zeptala se.

Pousmál se, jeho oči ale zůstaly chladné. „Copak na to nedovedeš přijít sama, *mia piccola*?“

Ztěžka se nadechla. „Není tvoje pomsta trochu přehnaná? Co se stalo mezi námi, to je naše věc. S mým bratrem to nijak nesouvisí.“

V očích se mu nebezpečně zablesklo. „Proč jsi to udělala? Proč jsi mě opustila kvůli muži, se kterým ses seznámila v baru jako nějaká laciná běhna?“

Natalie musela uhnout pohledem. Za tuto hanebnou lež se styděla, už když ji vypouštěla z úst, ovšem tehdy jí to připadalo jako jediný způsob, jak Angela přimět, aby ji nechal odejít. Věděla, že ji miluje, mluvil o manželství a dětech, dokonce jí tehdy koupil snubní prsten. Našla jej schovaný mezi jeho ponožkami, třpytil se a zlomyslně jí připomínal vše, po čem kdy toužila a o čem věděla, že nikdy nezíská.

„Nemilovala jsem tě.“ Svým způsobem tomu tak opravdu bylo. Už odmalička se učila nemilovat, nechtěla se stát obětí citů, které nemohla nijak ovládat. City ji bolely a bála se, že když někomu příliš otevře srdce, vyrvе jí ho z hrudi ve chvíli, kdy to bude nejméně čekat.

„Byl v tom jen sex?“ optal se nečekaně.

Přiměla se zvednout pohled k jeho očím. Vzápětí toho zalitovala, protože v nich spatřila něco, co se až příliš podobalo nenávisti. „Bylo mi tehdy teprve

jedenadvacet,“ pronesla a uhnula očima. „Ještě jsem nevěděla, co od života chci.“

„A teď to víš?“

Kousla se do rtu. „Vím, co *nechci*.“

„A to?“

Znovu k němu zvedla pohled. „Nemohli bychom přejít k věci? Přišla jsem sem zaplatit škody, které údajně napáchal můj bratr. Jestli nechceš moje peníze, co tedy chceš?“ Sotva tu otázku vyslovila, pochopila, jak je nebezpečná.

„Co kdybychom se posadili a promluvili si o tom?“ pokynul jí ke křeslu.

S úlevou se do něj usadila, protože několik posledních chvil měla pocit, že se jí co nevidět podlomí kolena. Srdce jí tlouklo jako o závod a cítila, jak jí navzdory klimatizaci na tvářích vyráží horký pot. Beze slova sledovala, jak se Angelo vrací za stůl. Složil ruce na jeho desce a ostře se na ni zadíval.

„Rozumím tomu, jak tě muselo rozladit to, co údajně provedl můj bratr,“ prohlásila pevně. „I tak tě ale chci požádat, abys nepodával žalobu.“

Znovu svařil obočí. „Pojďme si to ujasnit. *Prosíš* mě o to?“

Sevřela rty. Teď už jí bylo nad slunce jasnější, že se bude Angelo snažit její situaci využít a vyzískat z ní co nejvíce. Chtěl ji pokořit, odměnou za mlčení měla být její hrdost.

„Žádám tě jen o trochu shovívavosti.“

„Ne, ty mě o ni *prosíš*.“

Narovnala se v ramenou. „*Žádám* tě, abys stáhl žalobu. Zaplatím ti za všechny škody, třeba i dvojnásob. Trátit rozhodně nebudeš.“

Dlouze se na ni zadíval. „Ty to hlavně chceš ututlat dříve, než se o tom dozví tisk, že?“

Doufala, že z její tváře nevyčte, že se jí začíná

zmocňovat panika. Vždy si zakládala na tom, že dovede mistrně skrývat pravé pocity. Léta života s náladovým otcem ji naučila, jak skrýt strach, aby nemohl využít její slabosti. Už od dětství její ledově chladná tvář skrývala všechnu nejistotu a pocity viny.

První člověk, který dovedl nahlédnout pod její chladnou slupku, byl před lety právě Angelo. Snad právě proto se s ním tehdy rozešla – po několika měsících společného života si začínal domýšlet, jaká je doopravdy. Vyvedlo ji to z míry a snad i trochu vyděsilo.

„Samozřejmě, nechci, aby se to dostalo do novin,“ odvětila. „Ty snad ano? Co by si lidé pomysleli o bezpečnosti hotelu, když se v něm může stát to, co tvrdíš, že spáchal můj bratr? Tenhle tvůj hotel se snaží přilákat horních deset tisíc. Co celá ta aféra prozrazuje o jeho hostech?“

Na boku brady mu zapulzoval sval. „Mám dobrý důvod věřit, že si tvůj bratr vybral můj hotel úmyslně.“

Ucítila, jak se jí svírá žaludek. „Proč myslíš?“

Otevřel zásuvku stolu, vytáhl z něj list papíru a posunul jej po stole jejím směrem. Ostražitě se ho chopila, jako by to byl had připravený uštknout. Byla to ale jen faxová kopie vzkazu napsaného Lachlanovým rukopisem.

To máš za moji sestru.

Ucítila, jak jí v hrdle vázne dech. Vrátila mu papír a vydechla: „Nevím, co bych ti na to pověděla. Nikdy jsem Lachlanovi o... nás dvou nic neprozradila. Když jsme spolu žili, bylo mu teprve třináct. Byl v internátní škole. Nikdy se s tebou nesetkal ani tě neviděl.“

„Něco jsi mu povědět musela,“ odbyl její výhrady.
 „Proč by mi jinak psal takový vzkaz?“

Kousla se do rtu. Rozchod s Angelem vysvětlila svému okolí tím, že se chce cele soustředit na školu a kariéru. S pravou příčinou se rodičům nesvěřila. Lékaři, ke kterému ji matka donutila jít, když po jejich rozchodu ztratila na váze a špatně spala, tvrdila, že trpí stresem z učení a návaly úzkosti. Uvěřil jí a dokonce jí předepsal jakési léky, které ale po chvíli přestala užívat, protože po nich byla malátná.

Úlevu z rozchodu s Angelem našla v práci. I dnes pro ni představovala nejúčinnější lék na smutek a pocit bezvýchodnosti. Věnovala jí všechny svůj čas a její podnik poslední dobou začal vynášet tolik, až začala uvažovat, že by si otevřela pobočku v Evropě. Zaměstnávala už několik lidí, kteří se starali o obchodní stránku věci, takže se mohla soustředit na to, co měla nejraději – na navrhování bytového textilu a čalounických látek.

Vše, čeho dosáhla, dokázala sama, nikdy nemusela používat otcův majetek ani vliv k tomu, aby si našla movité zákazníky. Stejně jako Angelo i ona byla hrdá na to, že nemusela spoléhat na bohatství své rodiny a že všeho dosáhla jen svým talentem a odhodláním.

„Natalie?“ vytrhl ji ze zablouhání Angelův hlas.
 „Proč si tedy myslíš, že mi tvůj bratr poslal ten vzkaz?“

Odvrátila pohled a zastrčila si za ucho pramínek vlasů. „Nevím.“

„Musel přece vědět, že ti tím způsobí spoustu potíží...“

Zadívala se mu do očí a ucítila, jak se jí znovu zrychluje tep. „Sto tisíc liber je pro mě sice spousta peněz, ale pokud se mají zaplatit za něčí svobodu, není to zbytečný výdaj.“

Obdařil ji záhadným úsměvem. „No, budiž, ale o čí svobodě tu teď vlastně mluvíme?“

Zadívala se mu do očí a ucítila, jak se jí zmocňuje panika. „Nemohli bychom té hry na hádanou nechat? Proč se nemůžeš prostě a jednoduše vyjádřit k tomu, jak si představuješ protislužbu za to, že stáhneš žalobu?“

Tmavé oči mu ještě více potemněly. „Myslím, že víš, co od tebe chci,“ prohlásil. „Chci totéž, co jsem chtěl už před pěti lety.“

Krátce, zajíkovavě se nadechla. „Nemůžeš přece toužit po románku s někým, koho nenávidíš. To by bylo... necitelné.“

Lhostejně se na ni pousmál. „Kdo tu mluví o románku?“

Ucítila, jak jí na horním rtu vyraží pot. Zatočila se jí hlava a roztrásla kolena. Bezděky si sáhla dlaní na hrdlo a zamžikala. „Ty... si ze mě jistě děláš legraci,“ pronesla sevřeným hrdlem.

Věnoval jí dlouhý doutnající pohled. Připomněl jí všechny smyslné chvíle, které spolu kdysi prožili v domě ve čtvrti Notting Hill.

„Chci manželku,“ pronesl stejně nezaujatě, jako by si objednával hrnek čaje.

Bojovně vysunula bradu. „V tom případě ti doporučuji, aby ses po nějaké poohlédl. Tak se to obvykle dělá.“

„Zkoušel jsem to, ale k ničemu to nevedlo,“ odsekl. „Usoudil jsem, že bude lepší, když využiju příležitost, která se mi tak nečekaně sama nabídla.“

Obšťastnila ho šízravým pohledem. „Chceš mě vydírat?“

Lhostejně pokrčil rameny. „Je pravděpodobné, že si tvůj bratr pobude ve vazbě. Za to, co provedl, může dostat až čtyři roky. V Itálii jsou soudy drahé